

O stížnosti do tohoto nálezu podané uvážil nejvyšší správní soud takto:

Je nesporno, že stěžovatelé, majíce v obci byty, uzavřeli nájemní smlouvy za tím účelem, aby navzájem své byty vyměnili. Žalovaný úřad odepřel schválení těchto smluv jedině z toho důvodu, že »stěžovatelé ve smyslu § 14 byt měli«.

Žalovaný úřad vycházel tedy zřejmě z právního náhledu, že se tím odnímá osobám v obci bydlícím možnost přestěhovati se do jiného bytu v téže obci.

Leč ustanovení tohoto smyslu nelze v zákoně z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. nalézt. Ani intencím, jež zákon sleduje, přesídlení osob v obci byt majících do jiného bytu v téže obci nikterak se nepřičí, neboť takovýmto přesídlením nouze bytová, které zákon chce čeliti, nijak se nezvětšuje.

Ustanovení § 14 zák., jehož se naříkané rozhodnutí dovolává, nemá vůbec žádné souvislosti s otázkou, zda osoby v obci byt mající mohou se přestěhovati do jiného bytu v obci. Jednáť toliko o osobách, jež v obci bytu nemají, a stanoví, jaké podmínky osoby tyto mají prokázati, ucházejí-li se o příděl zabraného bytu.

Ani z ustanovení § 2, odst. 3 cit. zák., kde se odkazuje na podmínky §u 14, pro otázku tuto nic neplyne. Neboť ustanovení toto nepraví nic více, nežli že osobě, která vyhovuje podmínkám právě dotčeným, nelze odepřiti schválení smlouvy nájemní, když podařilo se jí soukromě získati byt dosud nezabraný.

Ani výslovný předpis zákonný, ba ani intence zákonodárcovy nebrání tedy osobám, které v obci byt již mají, přestěhovati se do jiného bytu v téže obci.

Nelze proto srovnati se zákonem naříkané rozhodnutí, kterým schválení řečených smluv nájemních bylo odepřeno jen z toho důvodu, že nájemci, kteří hodlají se přestěhovati, byt v obci mají.

Č. 766.

Stavební právo (Čechy): * Opírá-li úřad své rozhodnutí o ustanovení řádu stavebního, řídí se lhůta a podací místo opravného prostředku ustanoveními tohoto zákona bez ohledu na materiální obsah rozhodnutí.

(Nález ze dne 15. března 1921 č. 3101.)

V ě c: Josef B. v Řevnicích proti zemskému správnímu výboru v Praze stran odmítnutí odvolání v příčině nařízeného odstranění chlévka.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem obecního starosty v Řevnicích z 24. března 1920 č. 758 nařízeno bylo stěžovateli, aby odstranil chlévky na vepřový dobytek, které při stavení čp. 96 zřídil bez staveb. povolení a jichž umístění odporuje zdravotně-policejním předpisům, dále aby odstranil dřevěnou koľnu se slaměnou střechou, která nevyhovuje předpisům policie požárové, a konečně aby odstranil skládku hnoje, zřízenou tam na dvoře v bezprostředním sousedství veřejné ulice. Rozhodnutím okresní správní

komise z 13. dubna 1920 č. 498 byl výměr ten potvrzen, jelikož stěžovatel »porušil zřejmě § 27 stavebního řádu a obecnímu úřadu náleží dle § 128 stavebního řádu předsejítí«.

Stěžovatel podal z rozhodnutí, doručeného 20. dubna 1920, odvolání dne 3. května 1920 u okresní správní komise, která je zaslala na obecní úřad k připojení spisů a podání zprávy; tam došlo dne 9. května 1920.

Rozhodnutím zemského správního výboru z 18. srpna 1920 č. 80072/VII. bylo odvolání odmítnuto jako opožděné, poněvadž naříkané rozhodnutí bylo straně doručeno 20. dubna 1920, odvolání pak podáno u městského úřadu v Řevnicích jako úřadu stavebního teprve dne 9. května 1920, tedy po uplynutí 14denní lhůty stanovené v § 132 stavebního řádu.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nejvyšší správní soud uvážil:

Stížnost vytýká především, že nešlo o záležitost stavební, nýbrž o věc policie zdravotní a požárové. K tomu dlužno však podotknouti: Pro rozhodnutí otázky, podle kterých předpisů dlužno posuzovati včasnost odvolání, nemůže býti směrodatným materiální obsah rozhodnutí, když je z něho patrné, v jaké kompetenci úřad rozhodnutí vydáváje jednal, resp. v jakém řízení je vynesl; neboť posouzení obsahu rozhodnutí a zodpovězení otázky, zda rozhodnutí toho obsahu mohlo úřadem v této jeho vlastnosti resp. v onom řízení býti vydáno, náleží již k meritu věci, odvolací instance je však oprávněna do merita pustiti se pouze tehdy, bylo-li odvolání podáno včas a na pravém místě. Okresní správní komise opírá svoje rozhodnutí v celém jeho rozsahu výslovně o ustanovení §§ 27 a 128 stav. řádu, takže nemůže býti pochybnosti o tom, že vydala je jako úřad stavební. Otázku, kdy a kde podati odvolání z tohoto rozhodnutí, dlužno tudíž posuzovati nikoli dle ustanovení § 77 zákona o okr. zast., které obsahuje všeobecnou normu, platnou toliko tam, kde není předpisu zvláštního, nýbrž výhradně dle speciálního ustanovení §u 132 stav. řádu, podle něhož nutno každý rekurs podati v nepřekročitelné lhůtě 14 dnů u instance první, tedy u úřadu obecního. Jeví se proto stížnost, podaná v konkrétním případě u instance druhé a dodaná první instanci teprve dne 9. května, tedy po uplynutí 14denní rekursní lhůty, opožděnou.

Namítá-li stížnost dále, že i kdyby šlo o věc stavební, nebylo by lze považovati odvolání za opožděné, poněvadž rozhodnutí okresní správní komise nebylo opatřeno poučením o opravných prostředcích, stačí poukázati na to, že není žádného zákonného předpisu, který by úřadům samosprávným ukládal povinnost, aby k rozhodnutím svým přičiňovaly poučení o opravných prostředcích; nemůže tedy nedostatek takového poučení zakládati vadu, která by bránila tomu, aby rozhodnutí, nebyvši ve lhůtě zákonem stanovené vzato v odpor, nevešlo v moc práva. Nedostatek takového pozitivního předpisu právního nemůže ovšem nahrazen býti nějakými domnělými normami práva přirozeného nebo práva obyčejového.

Bylo proto zamítnouti stížnost jako bezdůvodnou.

Č. 767.

Ochrana nájemníků: Jaký význam to má, rozhodla-li obecní bytová správa o žádosti majitele domu za povolení, by směl dáti nájemníku výpověď dle zák. ze dne 8. ledna 1920 č. 275 sb. z. a n.?

(Nález ze dne 15. března 1921 č. 3102.)